

ပုပ္ဖိရိုင်း

လုံခြုံရေးအဖွဲ့

ရှင်းလိမ့်မရဘူး

ရှုပ်တုန်ပြီ

အခန်း(၁)

ဘိုတွင်းရွာတစ်ရွာလုံး ဒီနေ့မိုးလင်းကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေပါတယ်။ အိမ်ခြေရှစ်ရာ ကျော်ရှိတဲ့ ဘိုတွင်းရွာရဲ့ ‘ဒဝါး’ ဘုရားပွဲတော်ကို ဒီနေ့ညမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာနဲ့ ကျင်းပမှာ မို့ ပါ။ အထူးသဖြင့် အညာသူအညာသားတွေပီပီ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါကျင်းပတဲ့ ရွာဘုရားပွဲဆိုတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ဘိုတွင်းရွာသားတွေ ရွာကိုပြန်ရောက်လာကြပါတယ်။

မည်သူမဆို ကိုယ့်ဇာတိရပ်ရွာကိုတော့ ခင်တွယ်ကြတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဒီနှစ် ဘိုတွင်းရွာ ‘ဒဝါး’ ဘုရားပွဲရဲ့ ထူးခြားချက်က အရင့်အရင့်နှစ်တွေလို မန္တလေးက အငြိမ့်တို့ ၊ ရန်ကုန်မြို့က ဆိုင်းဝိုင်းအဖွဲ့တို့ ရဲ့ ဖြေဖျော်တာမဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြားပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ ရွာကလူငယ်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တီးခတ်မှုနဲ့ အတူ စတိတ်ရှိုးဖြေဖျော်ရေးပဲဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါဖူး မှ ကိုယ့်ရွာသားတွေကိုယ်တိုင် တီးခတ်ဖြေဖျော်တာမျိုးမရှိတော့ ဒီနှစ်ဘုရားပွဲက ထူးခြားလို့ နေပါတယ်။

‘ဘိုတွင်း’ရွာသားတွေ တီးကြ ခတ်ကြ ဆိုကြမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေက အခြားရွာနီး ချုပ်စပ်တွေပါ ပျံ့နှံ့လို့ နေပါတယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာသားတွေကလည်း ကြည့်မယ်ဆိုပြီး အားခဲ ထားလို့ ပေါ့လေ။

အဲဒီလို ဘိုတွင်းရွာဘုရားပွဲရဲ့ အရပ်စတိတ်ရှိုးမှာ အပင်ပန်းဆုံးသူ ကတော့ ခိုင်မြဲပါပဲ။ ရွာထဲ က ဂစ်တာတီးတဲ့ သူတွေနဲ့ စုပေါင်းပြီး သီချင်းဆိုမယ့်သူတွေကို သီချင်းတိုက်ပေးရ၊ တီးဝိုင်းငှားရနဲ့ တစ်လလုံးလုံး အားရတယ်မရှိ။ ဝါသနာပါတော့ ခိုင်မြဲအဖို့ ကပိုဆိုးပါတယ်။

‘ဘိုတွင်း’ရွာမှာ ခိုင်မြဲဆို လူကြီးမပြောနဲ့ ကလေးကအစ ဘိုတွင်းရွာ သာမက အခြားရွာနီး ချုပ်စပ်တွေကပါ မသိသူမရှိသလောက်ပါ။ ရွာက ထိန်တို့ ၊ ရှင်ပြုတို့ စတဲ့ အလှူတွေမှာ ခိုးဝိုင်းနဲ့ အတူ ခိုင်မြဲရဲ့ ယောက်ျားသံနဲ့ မိန်းမအသံသီချင်းဆိုမှုက ပြောင်မြောက်လွန်းလို့ ဆုငွေ တွေရတာလည်း မနည်းပါဘူး။ ဒါ့အပြင် လူတစ်ကိုယ်တည်းကအသံနှစ် မျိုးနဲ့ သီဆိုတာကို ပွဲတောင်းကြတာလည်း ခဏခဏပါပဲ။

ဒီတော့ ရွာဘုရားပွဲမှာ ဂစ်တာလည်းကောင်းကောင်း တီးတတ်၊ သီချင်းလည်း ယောက်ျားသံ၊ မိန်းမသံနဲ့ ထူးချွန်အောင်ဆိုတတ်တဲ့ ခိုင်မြဲအဖို့ မပါလို့ မပြီးတာ အမှန်ပဲပေါ့လေ။

"အင်း... ငါ့သားကတော့ သူ့ဟာနဲ့ သူ ဟုတ်နေတာပဲဟေ့"

ဇေလုံထဲ ထမင်းဟင်းထည့်ပြီး ဆာဆာနဲ့ ပလုပ်ပလောင်းစားနေတဲ့ ခိုင်မြဲကိုကြည့်ပြီး အဖေဖြစ်တဲ့ ဦးမြက ကျေနပ်တဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ဟုတ်ဆို တော်ရေ၊ ကျုပ်တို့ သားက ဘာလိုသေးလဲ၊ အဝေးသင်နဲ့လည်း ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ ရွာမှာ ဆိုလည်း ကြည့်ဦး၊ တီးတတ်မှုတ်တတ်ဆိုတာ

ကရော ယောက်ျားသံဆိုမလား၊ မိန်းမသံ ဆိုမလား ဘယ်သူမှီသလဲ၊ အင်း... တော်ကတောင် ပြောသေးတယ်လေ၊ သားငယ်ငယ်တုန်းက ဒီကောင်ပုံကရုပ်ရည်က အညာသားနဲ့ မတူဘဲ ဖြူဖြူချောချောနဲ့ မိန်းမလိုကောင်က ကြီးလာရင် မိန်းမလျာများ ဖြစ်မလား ဆိုတာလေ၊ ကဲ... အခုတော်မြင်ပြီမို့လား၊ ကျုပ်ရဲ့ သားက ဘယ်လောက် ယောက်ျားပီသလဲ"

မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်ရင်က ရေတောင်မသောက်အားဘဲ စကားကိုတရစပ်ပြောချလိုက်ပါတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ထမင်းစားနေတဲ့ ခိုင်မြကို ကောင်းကောင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတာကို ခိုင်မြအဖို့ ထမင်းတောင်ဆက်မစားရဲသလိုဖြစ်သွားပါတယ်။

"အဘနဲ့ အမေကလည်း လေ တိုးတိုးပြောပါ၊ ဘေးကအိမ်ကလူတွေကြားသွားရင် မကောင်း ပါဘူး"

"ဘာမကောင်းစရာလိုလဲ သားရဲ့ ၊ ငါ့သားတော်လို့ တော်တာပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကဲ... အခု ရွာဘုရားပွဲရော သားမပါလို့ ဖြစ်လို့ လား"

"ဒါကတော့ ဒါပေါ့အမေရာ၊ ဒါကလည်း သားကဝါသနာပါတာကိုး၊ ပြီးတော့ သားကအဆို တော်ဖြစ်ချင်တာလေ"

"ကဲ... စားမှာ သာစားပါ သားရာ၊ ငါ့သားလုပ်စရာရှိတာလုပ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ အဆိုတော် ဆိုတာက ငါ့သားဘဝနဲ့ ဝေးပါတယ်ကွာ၊ ဘာအဆက်အသွယ်မှ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ"

ခိုင်မြအဖို့ မကြာခဏထိုသို့ပြောလေတိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူဦးမြ အမြဲတမ်းပြောနေကျစကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

"အဖေရာ... ဒီမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော်က အဖေတို့လိုထန်းသမားယာ သမားပဲဖြစ်သွားမှာ ၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်ဒီဒေသမှာ မမြှုပ်နှံချ

င်ဘူး အဖေရာ၊ ဒီထက်မြင့်တဲ့ မြတ်တဲ့ ဘဝမှာ နေချင်တယ်"

ခိုင်မြစကားကြောင့် ဦးမြက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါတယ်။

"ဒီမှာ ငါ့မိန်းမကမွေးတဲ့ ငါ့သား၊ မင်းကိုအဖေတို့ ကဟောဒီထန်းတောနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းလုပ်ပြီး ယာစိုက်ပြီး မွေးခဲ့ကျွေးခဲ့ ပညာတွေသင်ပေးခဲ့တာက ဟောဒီမြေဟောဒီနေရာကို မပြစ်မှားရဘူးကွယ့်"

ခိုင်မြသိလိုက်ပါတယ်။ အဖေဖြစ်တဲ့ ဦးမြကသူ့နေရာသူ့ဒေသကို ဘယ်လောက်အစွဲအလမ်း ကြီးမှန်း ခိုင်မြအသိဆုံးမို့ပါ။ ဆက်ပြောလျှင် အညာဒေသရဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ကိုရီးယား ကား၊ ဇာတ်လမ်းတဲ့လို အပိုင်းလိုက် နောက်ဆက်တွဲကြားရတော့မှာ မို့ပါ။

"ခိုင်မြရေ... ခိုင်မြ"

ခြံဝိုင်းရှေ့ကနေ အသံပြကြီးနဲ့ အော်ခေါ်နေရင်းက ခြံဝိုင်းထဲကို သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဖိုးချွန်ဝင် လာပါတယ်။

"ဟာကွာ... မင်းက ထမင်းစားတာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဟိုမှာ တီးဝိုင်းတီးဖို့ ငှားထားတဲ့ စက်တွေတင်ထားတဲ့ ကား ဆိုက် လာပြီ၊ မြန်မြန်စားဟေ့၊ စက်တွေကို နေရာချဖို့ ဆင်ဖို့ လုပ်ရဦးမှာ "

ဖိုးချွန်က နဖူးပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ချွေးတွေကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်ပါတယ်။

"မင်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ လိုက်တယ်ဟေ့၊ ဘွဲ့ရတာလည်း အတူတူ၊ ဟော... ဂီတကို ဝါသနာပါတော့လည်း အတူတူ၊ ဟုတ်သဟေ့"

"ဦးကလည်း ခိုင်မြကပိုတော်တာ၊ ဒီကောင့်အသံက အခုနာမည်ကြီး

တဲ့ ၊ အဆိုတော်တွေကို မိတယ်၊ ယောက်ျားသံ၊ မိန်းမသံ ကြိုက်တဲ့ အသံ လာ၊ ရန်ကုန်မှာ ဆို ဒီကောင်အဆိုတော်ဖြစ်ပြီ"

ဖိုးချွန်စကားကြောင့် ဦးမြက...

"အင်း... တစ်ယောက်က လာပြီးပင့်ပေးပြန်ပြီဟေ့၊ အခုတောင် ငါ သားက ရန်ကုန်သွားပြီး အဆိုတော်လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ မနည်းတား ထားရတာ၊ ငွေကလည်း ရှိဦးမှ ၊ အဆက်အသွယ်လေးဘာ လေးရှိဦးမှ လေကွာ"

"ဦးလေးကလည်း ဗျာ... ကိုယ့်မှာ အနုပညာပါရမီရှိရင် ဒါတွေမလို ပါဘူး၊ ထင်ပေါ်ရင် စင်တော်ကကောက်မှာ ပါဗျာ၊ ခိုင်မြမှာ က အနုပညာပါရမီရှိပြီးသားပဲဟာ"

ထမင်းစားတာကို လက်စသက်နေတဲ့ ခိုင်မြကစိတ်ထဲကနေ ဖိုးချွန် ကိုချီးကျူးနေမိပါတယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ သူလို့ ။

"ကဲပါ... နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတော့၊ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်မဟုတ် လား၊ ကဲ... သား... ပြီးရင် သွားတော့၊ ပန်းကန်တွေအမေဆေးလိုက်မ ယ်"

"ရပါတယ်၊ နေ... နေ..."

ဒေါ်ရင်ရဲ့ သတိပေးစကားသံအဆုံး ခိုင်မြက ထမင်းပန်းကန်တွေကို ဆေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးချွန်နဲ့ အတူ ခြံဝိုင်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့ ပါတယ်။

သားဖြစ်သူခိုက်မြကို အိမ်ခြံဝိုင်းထဲကနေ ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေသူ တွေကတော့ ဦးမြနဲ့ ဒေါ်ရင်ပါပဲ။

မိဘဆိုတာ သားသမီးကောင်းရာမွန်ရာ ပြုမူနေထိုင်တာကို မြင်ရတော့လည်း ဘယ်မကြည်နူးဘဲ နေပါ့မလဲ။ အဲဒီဝီတီတွေနဲ့ မိဘတွေ အသက်ရှည်နေကြတာမဟုတ်ပါလား။

‘ဒဝါး’ဘုရားပွဲက ကြက်ပျံမကျစည်ကားလို့ နေပါတယ်။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ ဘုရားပွဲခင်းထဲ ရောက်နေသလိုပါပဲ။ ဈေးဆိုင်တန်းတွေကလည်း အစီအရီ ရောင်းသူဝယ်သူအသံတွေကလည်း ဆူညံနေပါတယ်။ တစ်နှစ်မှာ မှ တစ်ရက်ဆိုတော့ တစ်ရွာလုံးအားခဲထားတဲ့ ရွာဘုရားပွဲဖြစ်လေတော့ ဒီလိုစည်ကားတာကိုပဲ ရွာသားတွေက ဂုဏ်ယူလို့ နေပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အနီးဝန်းကျင်ရွာတွေက ဧည့် ပရိသတ်တွေကလည်း တိုးမပေါက်အောင်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် စတိတ်ရှိုးကျင်းပတဲ့ နေရာမှာ ဆို ခြေချစ ရာမရှိတဲ့ အထိအောင်ပါပဲ။

ကမ္ဘာပြားတဲ့ ခေတ်မှာ ရွာပေမဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံတွေကလည်း မြို့နဲ့ မြို့နဲ့ အမီပါပဲ။ ခွဲစကတ်၊ ကိုရီးယားအင်္ကျီ၊ ဟတ်ပင်၊ တီရှပ်၊ ဂျင်းပင် စသဖြင့် အဝတ်ထည်တွေနဲ့ ခေတ်ကာလသားသမီးများ ကလည်း ဒီဘုရားပွဲရက်မှာ တော့ အဝီဝတ်ဆင်ပြီး ဟန်ရေးပြလို့ နေပါတယ်။

ကမ္ဘာဆန်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုပဲပြောတာဖြစ်မယ်လို့ မဆီမဆိုင်ခိုင်မြဲ

က ဂစ်တာကြိုးညှိနေရင်း မှ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။

"စတိတ်ရှိုး စပါတော့ဗျို့"

"စပါတော့"

ပရိသတ်တွေက စတိတ်ရှိုးမစသေးသဖြင့် စင်အောက်ကနေပြိုင်တူ ညာသံပေးပြီး ပြိုင်တူ အော်နေကြပါတယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာ ပေါ့လေ။ မှောင်စပျိုးချိန်ကတည်းက စတိတ်ရှိုးစင် ရှေ့မှာ နေရာယူ ထားပြီး စောင့်နေရတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့။

"ဟုတ်ကဲ့... ဘိုတွင်းရွာရဲ့ ကျက်သရေဆောင်ဒဝါးရွာဘုရားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘိုတွင်းရွာ လူငယ်လေးများ ရဲ့ စတိတ်ရှိုးအစီအစဉ် စတင်ပါပြီ"

အစီအစဉ်ကြောညာသူ ဖိုးချွန်းရဲ့ မိုက်ကရိုဖုန်းကိုင်ပြီးကြောညာသံ အဆုံးမှာ ပဲ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်း လိုက်သလိုမျိုး ပရိသတ်ကြီးရဲ့ အသံက တိတ်သွားပါတယ်။

ခိုင်မြဲက အဖွင့်တီးလုံးကို စတီးဖို့ အချက်ပြလိုက်ပါတယ်။ ပရိသတ် ခေတ်လူငယ်တွေ အကြိုက် ရောခံသံစဉ်တွေက ဆူညံကျယ်လောင်စွာ ဆောင်းဘောက်တွေထဲမှာ ကခုန်ပေါက် နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

"ပထမဦးဆုံး ဖြေဖျော်သီဆိုမဲ့သူက သောင်းတင်ပါ၊ သီဆိုမဲ့သီချင်း က နှောင်ကြိုးလေး တစ်မျှင်ပါ"

"ဟေး... ဟေး... ဖြောင်း... ဖြောင်း..."

အစီအစဉ်ကြေညာသံအဆုံး လက်ခုပ်သံတွေက ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး
လွှမ်းသွားပါတယ်။

"xxx xxx xxx

နှောင်ကြိုးလေးတစ်မျှင်ရယ်

xxx xxx xxx"

တစ်လလုံးလုံးသီချင်းတိုက်ထားသဖြင့် အဝင်အထွက်အပိုအလို
ကီးကြောင်ခြင်းမရှိဘဲ သီဆို နေသော သောင်းတင်၏ အသံက မသိလျှင်
မူရင်းအဆိုတော် ဘိုဘို သီဆိုနေတဲ့ အတိုင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ သောင်းတင်
ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ အဆိုတော်တစ်ဦးလိုမျိုး
အမူအရာအမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး အဝီ ဟစ်ကြွေး နေပါတယ်။ သေချာတာက
တော့ သူကြိုက်နေတဲ့ ပွဲခင်းထဲရောက်နေတဲ့ ရွာတောင်ပိုင်းက အေးခင်
ကို ရည်ရွယ်ပြီးဆိုနေသလိုပါပဲ။ ဒီစတိတ်ရှိုးပြီးရင်တော့ သောင်းတင်အ
တွက် အချစ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် မွေးဖွား လာလေမလား။ ဂစ်တာတီး
နေတဲ့ ခိုင်မြဲတွေ့မိရင်းက မသိမသာ ပြုံးမိပါရဲ့ ။

အစီအစဉ်ဆယ့်နှစ်ထိ ရွာထဲမှ ဖိုးဆိုချင်၊ မဆိုချင်များကတစ်လှည့်စီ
အဝီ ကိုယ်ပိုင်နိုင်တဲ့ သီ ချင်းတွေကို သီဆိုသွားကြပါတယ်။
ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းမိတ်ဆွေတွေက ဆုတော်ငွေတွေ ချီးမြှင့် တာတွေ
ကလည်း အများကြီးပါပဲ။

"ဆက်လက်ပြီး သီဆိုမှာ ကတော့ လိဒ်ဂစ်တာတီးခတ်နေတဲ့ ခိုင်မြဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခိုင်မြဲရဲ့ ယောက်ျားမိန်းမအသံနှစ်သံနဲ့ သီဆိုမှာ ကို နားဆင်ပေးကြပါဦး"

"ခိုင်မြဲ၊ ခိုင်မြဲ၊ ခိုင်မြဲ"

စင်မြင့်အောက်ကနေ ပရိသတ်တွေက ခိုင်မြဲနာမည်ကို အော်နေကြပါတယ်။ ခိုင်မြဲက ဂစ်တာ ကြိုးကိုအသံညှိ၊ မညီတစ်ချက်တီးလိုက်ရင်းမှ တီးဝိုင်းကိုအချက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

"မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရင်ခုန်မြတ်နိုးအချစ် xxx

မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို xxx ကမ်းလင့်တဲ့ ရင်ခုန်မြတ်နိုးချစ် xxx

တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ် xxx xxx xxx xxx"

ယောက်ျားအဆိုတစ်လှည့်၊ မိန်းမအဆိုတစ်လှည့်မျိုး ဂစ်တာတီးရင်းဆိုနေတဲ့ ခိုင်မြဲရဲ့ သီဆိုဖြေဖျော်မှုကို ပရိသတ်တွေက ငြိမ်သက်စွာ အားပေးနေပါတယ်။ အဆိုကျွမ်းကျင်သော ခိုင်မြဲ၏ သီဆိုမှုကို အပီခံစားနေပါတယ်။

"နောက်တစ်ပုဒ်၊ နောက်တစ်ပုဒ်"

သီချင်းပြီးဆုံးသွားတဲ့ အခါ ပရိသတ်တွေက သီချင်းတောင်းခြင်းနှင့် အတူ ဆုတော်ငွေတွေ လည်း တဖွဲဖွဲ ဆုချကြပါတယ်။

"ဆက်လက်ပြီး တစ်ခေတ်တစ်ခါက ကိုင်ဇာနဲ့ မေဆွိသီဆိုထားတဲ့ အနမ်းပန်းသီချင်းကို ဖြေ ဖျော်ပေးပါ့မယ်"

"ဟေး... ဒါမှ ခိုင်မြဲဟေ့"

စင်မြင့်အောက်မှ ပရိသတ်တွေရဲ့ အော်သံနှင့် အတူ တီးဝိုင်းမှ စတင်

တီးခတ်လိုက်တဲ့ တေးဂီတသံတွေက ရောနှောသွားပါတယ်။

"ပန်းကလေးထက် မေဟာပိုလှတယ် xxx မောင့်ဘဝရဲ့ နေရောင်ခြည်လေးသဖွယ် xxx ငြိမ်း ချမ်းမှုတွေဖန်ဆင်းစွမ်းအားရှိတယ် xxx

အနမ်းပန်းလေးတွေ ဝေကြမယ် xxx ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဘဝ အတူတူတည်ဆောက်မယ် xxx အနမ်းပန်းတွေ ဝေကြမယ် xxx"

"ဖြောင်း... ဖြောင်း..."

"နောက်တစ်ပုဒ်၊ နောက်တစ်ပုဒ်"

သီချင်းဆိုမှုအပြီးမှာ ပရိသတ်တွေက ခိုင်မြဲကိုလက်ခုပ်တီးဂုဏ်ပြုရင်း သီချင်းနောက် တစ်ပုဒ် တောင်းပြန်ပါတယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အပြင် အခြားသီဆိုမည့် သူများ ကျန်ပါသေးတယ်၊ သူတို့ ပြီးမှ ဆက်လက်ဖြေဖျော်ပေးပါ့မယ်"

ခိုင်မြဲစကားသံအဆုံး ဖိုးချွန်က နောက်ထပ်သီဆိုမဲ့သူတစ်ယောက်ကို ကြေညာပါတယ်။ နောက်ထပ်သီဆိုသူတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သူ့ထက်သူ မညံ့ကြောင်း သီဆိုအစွမ်း ပြကြပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ပရိသတ်တောင်းဆိုမှုအရ ခိုင်မြဲခမျာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အဆိုနှစ်မျိုးနဲ့ စုံတွဲ သီချင်းငါးပုဒ်တိတိ သီဆိုပြီးဆုငွေတွေရရင်းက တီးဝိုင်းအစီအစဉ်ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာရပါတော့ တယ်။

ဘိုတွင်းရွာရဲ့ ‘ဒဝါး’ ဘုရားပွဲကတော့ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့ပါတယ်
။ အထူးသဖြင့် ခိုင်မြဲဦး စီးတဲ့ ရွာတီးဝိုင်းရဲ့ သတင်းနဲ့ အတူယောက်ျား
သံ၊ မိန်းမသံ နှစ်မျိုးသီဆိုတဲ့ ခိုင်မြဲရဲ့ ကောင်းသတင်း တွေကတော့ ရွာ
နီးချုပ်စပ်များကို နောက်တစ်နေ့မှာ ပျံ့နှံ့သွားပါတော့တယ်။

ကိုယ့်ဝပ်ကျင်းနဲ့
ကိုယ်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့
တောင်ကုန်းကနေ
ကမ္ဘာကြီးကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်လို့ ကတော့
ဘာမြင်ရပါ့မလဲ။
အစက်ကလေးလောက် မြင်နေရရင်ပဲ
ကံကောင်းလွန်းတယ်လို့ မှတ်။

အခန်း(၂)

ဦးမြတစ်ယောက်ကွပ်ပျစ်ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေမိရင်းက ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်ရင် ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ဒေါ်ရင်ရဲ့ မျက်နှာမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်ပြတ် သားသား ချရတော့မယ့်ပုံပေါ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ခိုင်မြဲကတော့ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ အနီးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ ဖိုးချွန်ကိုရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့ခိုင်းပါတယ်။

"သားပြောတဲ့ ကိစ္စက မင်းကလူငယ်စိတ်နဲ့ ပြောတာမလွယ်ဘူး

သားရဲ့ ၊ စိတ်ကူးယဉ် သိပ်ဆန် လွန်းတယ်၊ သားမှာ အဆက်အသွယ်မရှိ ဘာမရှိနဲ့ ၊ တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ မလွယ်ပါဘူးကွာ"

ဦးမြက ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ခိုင်မြကဖိုးချွန်ငဲ့ထားပေးတဲ့ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ဦးမြကို ကမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

"လွယ်တာပေါ့အဖေရာ၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်က အညာသားတွေ ရန် ကုန်မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်တာ ကြည့်ပါလား၊ ချမ်းသာသူချမ်းသာနဲ့ ၊ ဟော... ရန်ကုန်သူတွေကိုတောင် ရအောင်ယူ ကြသေးတာ၊ အဖေလည်း ကျွန်တော့်အနုပညာကို ကျွန်တော်ယုံတယ်၊ ဒီမှာ နေလို့ က တော့ ဒီလိုဘဝမျိုးပဲ သွားမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော့်အနာဂတ်ကိုဟောဒီဝပ်ကျင်း ထဲမှာ ကျွန်တော်အကုန်မခံနိုင် တော့ဘူး၊ ထင်ရှားအောင်မြင်တဲ့ အဆို တော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်မပြင်ပါရစေနဲ့ "

ခိုင်မြက အိမ်ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ရွာလမ်းပေါ် မှာ နွားလှည်းသုံးစီးက ထန်းရွက်အမိုးလေးတွေကို လှည်းအပြည့်တင် ဆောင်ရင်း သွားနေလေရဲ့ ။

"ကဲပါ ကိုမြ၊ တော့သားက တော် ဘယ်လိုပြောပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားပြောတာလည်း မှန် တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ရှိသေးတာပေါ့၊ တားမ နေနဲ့ တော့၊ ဘာဆက်လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစား"

ခိုင်မြက မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရင်ကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အကြည့်က မိခင်ဖြစ် တဲ့ ဒေါ်ရင်တစ်ယောက်သူ့ဆန္ဒတွေကို အစွမ်းကုန်လိုက်လျှောလိုက်ပြီလို့ ။

"ဒါနဲ့ ငါ့သား၊ မင်းတို့ က ရန်ကုန်သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟိုမှာ ဘယ်လိုနေဘယ်လိုစားကြ မှာ လဲ"

ဦးမြစကားမဆုံးမီ ဖိုးချွန်က...

"အဲဒါတော့ မပူနဲ့ ဦးရေ၊ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့်ဦးလေးလူပျိုကြီး ဦးကျော်ဆွေရှိတယ်လေ၊ သူ့ဆီမှာ နေမှာ ၊ ခိုင်မြလည်း သူဝါသနာပါတာလုပ်၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်လုပ်မှာ ပေါ့ဦးရာ"

"မိန်းမရေ... သင်းတို့ ကတော့ သူတို့ ဟာနဲ့ သူတို့ ကတော့ဟုတ်နေတာပဲ၊ နောက်မှ ရှင်းမရရှုပ်မရ ဖြစ်ကုန်မလဲတော့မသိဘူး"

ဦးမြက ဖိုးချွန်ရဲ့ စကားနားထောင်ပြီးနောက်
ဒေါ်ရင်ကိုပြောလိုက်ပါတယ်။

"အဖေကလည်း ဘာမှ ရှုပ်စရာမလိုဘူး၊ လမ်းတွေက ဖြောင့်နေတာပဲ၊ မကြာခင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ အဆိုတော်ခိုင်မြဆိုတာ တွေ့ကြမြင်ကြကြားရမှာ ပါ"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေးရေ၊ ခိုင်မြရဲ့ အရည်အချင်းကိုကျွန်တော်ယုံတယ်"

ဒေါ်ရင်က သားဖြစ်သူခိုင်မြရဲ့ ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် သပ်ပေးလိုက်ရင်းမှ ...

"အင်း... အမေ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသားလေးအောင်မြင်ပါစေလို့ အမေညှာတိုင်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်း ရတော့မှာ ပေါ့ သားရယ်"

"စိတ်ချ အမေ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြမယ်"

အဲဒီနောက်တော့ တိုင်ပင်စရာများကို တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြတာ ခိုင်မြတို့ အဖို့ မနက်စာ ထမင်းစားချိန်တောင် နောက်ကျသွားပါတယ်။

ကိုယ့်ဝပ်ကျင်းဟောင်းလေးကို စွန့်ခွာပြီး မကြာခင်မှာ တွေ့ရကြုံရ
ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး ခိုင်မြဲအပျော်ကြီး ပျော်နေတာ
ကိုတော့ ခိုင်မြဲကလွဲပြီး ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ။
